

Ne pravim ti, ostati moraš zvest,
predobro vem in berem iz oči ti,
da ni mogoče mi vetrov vkleniti... —

»A jaz prisegam ti na svojo vest,
da táko, kot bilà sva danes eno,
nekoč te s sabo odpeljem — svojo ženo.
Nagon selivke zvablja in širjava
na jésen njim in meni pot vravnava.
Res, v meni burni valové valovi,
vrtinčijo se klateški vetrovi,
zato zdaj moram proč, a ko se vrnem,
s poljubom na oči — solzé ti utrnem.
In bova spet žerjava. — V en polet
se strne naših kril lehák preplet
in ta dotik in srečen ta trenutek
bo rahel, kot slikarjev je osnutek...«

Vinko Beličič | Molk

Na mojo srčno stran, o ti edina,
roko položi!
Bolan sem od gnusobe in pelina
po volji božji.

Pojdiva v soncu, slani in viharju
blagoslovljéna,
predana usode večnemu Krmarju
kot mož in žena!

Saj spet se nama dobri čas povrne,
vesel in šumen...
dotlej bom tiho solze štel srebrne
ko katehuman.